

[Aksel Larsen.]

der kaldes Nike, og 1 af dem, der kaldes den ærlige Johannes. Det er et smukt navn for en raket, men venstre og de konservative stod, jeg havde nær sagt for en gangs skyld, fast og sagde: vi skal have 2 raketafdelinger med den ærlige Johannes, og det fik de.

Regeringen foreslog, at søværnet skulle have 54 krigsskibe alt i alt, iberegnet, så vidt jeg forstår, de nybygninger, man planlægger at foretage til dels ved amerikansk økonomisk støtte, og så skulle vi have 2 søforter. Venstre og de konservative ville i hvert fald have en langt større flåde. Man er, så vidt jeg kan tælle det sammen, endt derved, at man skal stille efter 66 enheder, som det hedder, altså 66 krigsskibe, og så skal man have 2, 3 eller 4 forter; det er ikke helt klart. Det synes dog overvejende sandsynligt, at Langelandsfortet skal nedlægges. Det er et strålende eksempel på planlægning. Man har i løbet af den sidste halve snes år med meget store udgifter bygget dette Langelandsfort, og nu er der chance for, at det skal nedlægges, for teknikken er åbenbart gået så meget frem, at det ikke er så nødvendigt at opretholde det.

Lokalforsvaret. Regeringen tilbød, så vidt jeg husker, 10 bataljoner til lokalforsvaret, og venstre og de konservative forlangte 15 bataljoner. De fik meget mere, de fik 15 bataljoner med artilleri.

Ja, jeg skal lade det være nok med disse detaljer fra det militærforlig, der er sluttet. Hvis jeg skulle have taget fejl på det ene eller det andet område, hvis jeg skulle have regnet forkert, beder jeg om undskyldning, men jeg har som sagt ikke været medlem af udvalget, jeg er ikke inde i forhandlingerne, og jeg er jo endnu kun ene mand i tinget, så der er grænser for, hvor megen tid jeg kan ofre på noget sådant. Jeg synes heller ikke, det er nødvendigt at ofre så forfærdelig meget mere tid på dette forlig og dets udarbejdelse, end jeg har ofret, for det, der i hvert fald er resultatet, er, at der har stået 2 parter i forligsforhandlingerne, og de er nogenlunde mødtes på midten. Det er foregået omtrent, som en kohandel foregik på Sankt Knuds marked, da jeg var dreng, og jeg har overværet mange handler dér. Den, der skulle sælge

koen, skulle have sådan og sådan en pris, og den, der skulle købe den, ville give noget mindre. Han, der skulle købe, fik lagt noget på prisen, og han, der skulle sælge, fik trukket noget af på den; når der til sidst var 5 kr. mellem parterne, sagde en rask mand: skal vi ikke brække de 5 kr. og så få et par bajere til lidkøb?

Efter dette system har man ganske åbenbart lavet et forsvarsforlig og en forsvarsordning, og så vil man komme her ikke alene og forelægge den for folketetinget, men man vil bilde den danske befolkning ind, at nu har man nået noget saglig forsvarligt, og det understreger man ved at holde mere eller mindre højtravende taler om, at for første gang i 80 år er der skabt enighed om det danske forsvar, og at 5 partier, der giver sig selv patent på at være demokratiske, nu er blevet enige, idet ganske vist venstre og de konservative forbeholder sig en række yderligere krav.

Jeg tillader mig at sige, at hvis jeg troede, at militærvæsen for et land som Danmark kunne nytte noget, hvis jeg på nogen måde var tilhænger af, at dette land skulle have et militærvæsen, måtte jeg i væmmelse vende mig fra et sådant forsvarsforlig som det, der her er sluttet. Så måtte jeg spørge, om man er ved sine fulde fem, eller man vil gøre nar af sig selv eller befolkningen, når man kommer og påstår, at en forsvarsordning, der er tilvejebragt ved hjælp af forligsforhandlinger efter studehandelens mere eller mindre anerkendte principper, kan nytte noget. Så ville jeg spørge: hvorfor har man ikke på forhånd forhandlet om målsætningen og om, hvad der er nødvendigt, og derpå truffet sine beslutninger? Det har man ganske øjensynligt ikke, men man har haft hver sit synspunkt. Det gjaldt om ikke at tilbyde for meget, det gjaldt om at forlange så meget som muligt, og så har man handlet sig til rette. Jeg tillader mig at spørge dem, der er fædre eller mødre, eller hvad de er, til dette forsvarsforlig, om de er i stand til bare med nogenlunde god samvittighed eller i hvert fald med nogenlunde god overbevisning — for også folk, der ikke er for meget inde i sagerne og ikke har meget begreb om det, kan have en overbevisning — at sige: ja, dette kan nytte; det er værd at give penge ud til, det er værd at indkalde Danmarks ungdom til